

Yeni İnsan Yayınevi
Edebiyat Serisi

Jocelyne Saucier

Jocelyne Saucier, Quebec'te yaşayan Kanadalı roman yazarı ve gazeteci. Universit  Laval'da siyaset bilimi eğitimi alan Saucier, 1996 yılında ilk romanı *La Vie comme une image*'ı yayınlanmadan önce Quebec'in Abitibi-T miscamingue bölgesinde gazeteci olarak çalıştı.

Son romanı *Gökten Kuş Yağdı*  ok sayıda edebiyat ödülünün finalistleri arasında yer almasının yanı sıra the Prix des Cinq continents de la Francophonie  d l n  kazandı.

Özge Pekdemir

Özge Pekdemir 1995 yılında Ankara'da doğdu. 2013 yılında Ankara Alparslan Anadolu Lisesi'nin Yabancı Dil Bölümünden mezun olduktan sonra eğitim- ęretim hayatına İhsan Doğramacı Bilkent Üniversitesi İngilizce-Fransızca Mütercim Tercümanlık Bölümünde devam etti. Üniversite yıllarında Bilkent  eviri Topluluęu'nda görev aldı. 2019 yılında mezun oldu. Günümüzde yazılı ve sözlü olmak üzere çeşitli alanlarda mesleğini icra etmektedir.

**Gökten
Kuş Yağdı**

Jocelyne Saucier

**Fransızcadan Çeviren
Özge Pekdemir**

Yeni İnsan Yayınevi-229

Edebiyat Serisi-47

Gökten Kuş Yağdı

Jocelyne Saucier

Orijinal Adı: Il Pleuvait des Oiseaux

Kitabın Türkçe telif hakları Les Editions XYZ inc.'dan alınmıştır.

Türkçede I. Baskı, İstanbul, Ocak 2020

ISBN: 978-605-7764-17-1

Genel Yayın Yönetmeni: Aytaç Timur

Çevirmen: Özge Pekdemir

Editör: Aytaç Timur

Editör Yardımcısı: Cemile Atlı

Kapak Tasarım: İrem Derya

Sertifika No: 12186

Bu kitabın yayınlanmasındaki desteklerinden dolayı Sodec Québec'e teşekkür ederiz.

©Tohum Yayıncılık Turizm Reklam ve Sağlık Hizm. San. Tic. Ltd. Şti. 2020

Bostancı Mah. Prof. Ali Nihat Tarlan Cad. No: 76/12 Kadıköy, İstanbul

Tel: (0 216) 489 84 08

Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın, tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, hiçbir yolla çoğaltılamaz.

www.yeniinsanyayinevi.com

yeniinsanyayinevi@gmail.com

newhumanpublisher@yahoo.com

[facebook/yeniinsanyayinevi](https://facebook.com/yeniinsanyayinevi)

[instagram/yeniinsanyayinevi](https://instagram.com/yeniinsanyayinevi)

twitter.com/yeniinsanyayin

Baskı: Asya Basım Yayın Sanayi Tic. Ltd. Şti. 15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B

Güneşli- Bağcılar – İSTANBUL Tel: 0212 693 00 08

Matbaa Sertifika No: 36150

Gökten Kuş Yağdı

Jocelyne Saucier

Fransızcadan Çeviren
Özge Pekdemir

Teşekkür

Beni William Hough, Robert Rhodes ve 89 yaşındayken,
bana babasının gökyüzünden yağın kuşları gördüğünü anlatan,
müthiş Jessie Dambrowitz ile tanıştıran
Sylvia ve Mike Milinkovich'e
sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum.

Marie-Ange Saucier'e...

FOTOĞRAFÇI

Yaklaşan fırtınanın habercisi bir gökyüzünün altında, gece çökmeden ya da en azından fırtına kopmadan önce ormanda bir açıklık bulup bulamayacağımı düşünerek kilometrelerce yol kat etmiştim. Bütün öğleden sonra çukurlu yollardan geçip ATV partikalarının, ormandaki nehir kenarı yolunun kesiştiği yere kadar gelmiştim. Burada küçük kil havuzlarından, bataklık yosunu yataklarından ve gittikçe kalınlaşıp devam eden siyah kalelerden başka bir şey yoktu. Orman, ben daha adı sürekli değişen ama soyadı aynı kalan şu Ted ya da Ed veya Edward Boychuck'a ulaşmadan üzerime çökecekti. Soyadının hep aynı kalması, Büyük Yangının son sağ kalanlarından şu Boychuck ile ilgili bana anlatılanlarda bir doğruluk payı olduğuna işaretledi.

Bana yeterli gibi görünen tariflerle çıkmıştım yola. Nehir boyunca uzanan yolun bitimden sağa dönüp on beş kilometre ilerleyip Kusursuzluk Gölüne kadar ilerle. Gölü tanımak kolaydır; suyu kuvertürler buzulu suyudur ve yeşim taşı yeşilidir. Adını ise bir tabağınki gibi kusursuz yuvarlaklığından alır. Bu yeşim taşından tabağa bir müddet hayran hayran baktıktan sonra, sola döndüğünde paslanmış bir şöelman göreceksin. On iki kilometre kadar dümdüz gidip kesinlikle yoldan sapmazsan kendini eski orman yollarında bulacaksın. Orada tek bir yol var, hemen görürsün zaten, bir çıkmaz sokak. Orada sağına bakarsan bir bazalt şelale göreceksin, Boychuck'ın kulübesi tam orada. Ancak Boychuck'ın misafirleri sevmediğini de bilmelisin.

Yol tarifine uydum, nehir, yeşim taşı gölünü ve eski şöelmanı geçtim ama yolun sonuna geldiğim halde ne bir şelale vardı ne

de kulübe. Uzaklarda, kamyonetimin üstünden geçebileceği tam ATV'lere uygun, terkedilmiş bir patikadan başka bir şey yoktu. Bir tepenin eteklerinden yükselmeye başlayan ve ağaçların üzerinde ince bir kurdele gibi duran dumanı fark ettiğimde acaba geri mi dönmeliyim yoksa geceyi kamyonetin arkasında mı geçirmeliyim diye düşünüyordum. Bu duman bir davetti.

Charlie beni birçok kulübe olan açıklıkta görür görmez gözleriyle uyarırcasına baktı. Onun alanına davet edilmeden girilmezdi.

Köpeği geleceğimi çoktan haber vermişti ve Charlie gördüğüm dumanın yükseldiği kulübesinin önünde ayakta durmuş beni bekliyordu. Elinde akşam yemeğine hazırlandığını belli eden bir kucak dolusu çita vardı. O bakışla beni ve kendisini, Bana açmayı düşünmediği belli olan kapının önünde dururken elinde tuttuğu tahta çubukları göğsüne doğru çekti. Bana açmayı düşünmediği bu kapı bir sineklikti. Asıl kapı tüten sobanın dumanı dışarı çıksın diye içeri doğru açtı. Kulübenin içini tam seçemedim, karanlık ve karmaşıktı ama içeriden gelen koku tanıdıktı. Yıllardır bütün bu salamuralaşmanın konforunda, yalnız yaşayan orman adamlarının kokusuydu bu.

Önce baştan savma yıkanmış vücutların kokusu geliyordu; ormandaki bu yaşlı arkadaşlarımın hiçbirinin kulübesinde ne bir duş ne de banyo görmüştüm. Sonra yanmış yağ kokusu çünkü ana besinleri kızarmış et, koyu yahni ve ağır yağ takviyesi gerektiren yabani hayvan etleriydi. Sabit her şeyin üzerindeki kat kat tozun kokusu ve ana uyuşturucuları olan tütünün kuru kokusu. Tütün karşıtı kampanyalar henüz onlara ulaşmamıştı. Bazıları bir yandan tütün çiğnerken bir yandan da düzenli olarak Kopenhag marka enfiyelerini çeker. Tütünün onlar için ne kadar önemli olduğunu kimse anlayamazdı.

Charlie'nin sigarası eğitimli bir hayvan gibi ağzının bir ucundan öbür ucuna gidip geliyordu. Söndüğünde ise dudaklarının kenarında durmaya devam etti. Charlie hâlâ bir şey söylememişti.

Bu adamın önce Büyük Yalgın'dan kurtulup ormandaki hayatından kaçan Ed Boychuck ya da Ted veya Edward olduğunu zannettim. Boychuck, önceki gece kaldığım otelde ara sıra gözükürdü. Otel oldukça tuhaftı, kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde, olabildiğince şık ve ormanın ortasında medeniyet kırıntısı, üç kat-

lı devasa bir yapıydı. Sahibi sandığım ama aslında sadece müdür olan adam, konuşmaya başladıktan bir süre sonra “Bana Steve diyebilirsin.” demişti ve bana otelin çarşaflara bürünmüş acayip görünümlü, Lübnanlı bir adam tarafından yapıldığını ve bu adamın kaçak içki satarak bir servet yaptığını, bu serveti de megaloman binalarda kaybederek eğlendiğini anlattı. Lübnanlı adam yeni Klondyke¹ olmayı vadeden bu bölgeden demiryolunun geçeceğine inanıyordu. Kendisi de gelecek müşterileri ilk ağırlayan kişi olmak istemişti. “Bu onun son hevesiydi,” dedi Steve. Klondyke büyük bir düzmeceydi, Lübnanlının lüks otelinin önünden hiçbir trenin dumanı geçmedi. Adam da Amerika’ya gidip bir moteller zincirinin sahibi oldu.

Ben böyle kokoşluğu ve şatafatı bir kenara bırakmış, bir fikre sabit kalan ve zamanın bu fikri doğrulamasını bekleyen yerleri severim. Refah, demiryolu ya da eski dostlar... Tam olarak neyi beklediklerini bilmiyorum. Bu bölgede kendi yıpranışına direnip bu yıkık yalnızlık içinde yaşamayı seven birçok yer var.

Ev sahibim akşam boyunca bana çektiği zorlukları anlattı ama beni kandıramadı. Bana gururla hikâyelerini anlatmıştı. Kenelerin yediği ayıları ve kapının önünde bekleyen açlığı, geceleri rüzgârın taşıdığı gürültüdeki uğultu ve gıcırdamaları ve sivrisinekleri... “Ah! Sana sivrisinekleri anlatmadım. Haziran’da tamamı ortaya çıkar bunların, sivrisinekler, karasinekler, ufak tartarcıklar, at sinekleri falan. Hiç yıkanmasan daha iyi. Bu küçük hayvanlardan korunmak için kalın bir deri gibisi yoktur. Ah! Ocak ayının soğukluğu, Kuzey’de bundan daha büyük cesaret yoktur...” Ev sahibim cesaretine gizlice hayran kalayım diye bu konuda söylev çekiyordu. Peki ya Boychuck?

Boychuck kanayan bir yaradır.

Kapısının önünde sessiz ve hareketsiz duran bu adam aradığım adam olamazdı. Gözlerimde ne sakladığımı sorar bakışlarına rağmen fazla sakin, fazla güçlü ve kibardı. Aklıma hayvan kelimesi geldi, bakışları bir hayvanınki gibiydi. Vahşi ya da kötü bakışlar değildi bunlar, Charlie vahşi bir hayvan değildi. Arkasındaki bir hareketi, ani bir ışık parlamasını, fazla büyük bir gülümsemeyi, fazla akıcı cümleleri merak eden bir hayvan gibi sadece tetikteydi.

---

¹ 1896 yılında Kanada’da altın hücumu yapılan ve etrafına açılan restoran ve oteller sayesinde insanların milyarder olduğu bölge.